

RONALD JANSEN & MARIEKE VEENHOVEN

De topontmoeting



RONALD JANSEN IS EEN VAN DE BESTE KEEPERS UIT DE NEDERLANDSE HOCKEYGESCHIEDENIS. HIJ WON ALLE GROTE PRIJZEN, WAARONDER EEN GOUDEN WK-MEDAILLE. EEN PLAK DIE MARIEKE VEENHOVEN-MATTHEUSSENS VORIG JAAR IN ARGENTINIË NET MISLIEP.

Door Ties Aben en Dennis van Putten
Fotografie Bastiaan Heus

Over elkaar

Ronald Jansen: 'Ik wist niks van je. Daar ben ik eerlijk in. Speel je in het Nederlands elftal?'

Marieke Veenhoven: 'Ja. Ik ben sinds 2008 mee gaan trainen en na de Olympische Spelen in Beijing zit ik er echt bij.'
Ronald: 'Oh, vandaar dat ik het niet wist.'

Marieke: 'Haha, maar ik ben ook niet zo'n opvallende speelster. Dus ik neem het je niet kwalijk. Jouw naam ken ik wel. Ik was nog best jong toen jij bij Oranje zat, maar ik denk dat jij wel veel interlands hebt gespeeld. Ik volgde het hockey niet heel erg, maar als de naam me bekend voorkomt, dan zegt dat wel dat je een bekende bent. Tot wanneer heb je gehockeyd?'

Ronald: 'Tot 2000, dus dat is toch al elf jaar geleden.'

Marieke: 'Ik denk dat ik je wel een keer heb gezien toen ik klein was. Jij hebt bij Den Bosch gehockeyd, toch?'

Ronald: 'Ja, een jaar of tien bij Oranje-Zwart en daarna zeven seizoenen bij Den Bosch.'

Marieke: 'Zou je nu weer keeper worden als je het over mag doen?'

Ronald: 'Ik kon aardig hockeyen, maar als veldspeler had ik het Nederlands elftal nooit bereikt, denk ik. Dus ik heb goed gekozen. Maar mijn kinderen staan gewoon in het veld, hoor. Beter dan dat ze een beetje stilstaan in de goal en anderhalve bal per wedstrijd krijgen. Hoeveel interlands heb jij eigenlijk gespeeld?'

Marieke: 'Veertig, volgens mij.'

Ronald: 'Oh, dat is toch een hele berg.'

Marieke: 'Ja, dat heb ik toch in drie jaar bij elkaar gesprokkeld. Mijn moeder heeft ook in het Nederlands elftal gespeeld. Die heeft er lang ingezet. Een jaar of tien, denk ik.'

Laatbloei

Ronald: 'Jij maakte vrij laat je debuut voor Oranje.'

Marieke: 'Klopt. Mijn verhaal is wel bijzonder. Ik heb mijn hele jeugd bij Leiden gespeeld en was best talentvol. Heb ook in Nederlands B en A gespeeld. Maar toen ik op het punt kwam waarop ik moest kiezen tussen hockey of studie, heb ik voor mijn studie gekozen. Ik wilde volle bak

van het studentenleven genieten. Ik bleef wel bij Leiden hockeyen, maar we speelden Eerste Klasse. Geen tophockey dus. Toen ik op mijn 23ste klaar was met studeren en net hersteld was van een gescheurde kruisband, besloot ik alsnog te proberen of ik de stap naar de Hoofdklasse kon maken. Ik ben met een paar clubs mee gaan trainen en kwam zo bij Amsterdam terecht. Dat ging meteen goed. Anderhalf jaar later kwam ik al bij Oranje.'

Ronald: 'Wauw. Dan ben je echt een laatbloei. Denk je niet dat je verder was geweest als je eerder voor tophockey was gegaan?'

Marieke: 'Misschien had ik dan nu wel een basisplaats in het Nederlands elftal gehad. Wie weet. Maar ik heb nooit spijt gehad, dit was de beste keuze die ik toen kon maken.'

Ronald: 'Mooi verhaal inderdaad. Ik ben ook een laatbloei. Tot mijn vijftiende heb ik gevoetbald, daarna ging ik pas hockeyen. Keepen ging me goed af en op zich kwam ik al jong bij Oranje. Ik was negentien toen ik debuteerde. Een jaar later ging ik mee naar de spelen van Seoel, in 1988 was dat. Mooi om mee te maken, maar Hans Jorritsma was toen bondscoach en het klikte totaal niet tussen ons. Toen heb ik bedankt voor Oranje. Jaren later – ik was 28 – belde Roelant Oltmans of ik mee wilde naar een toernooi

in Hamburg. Zo begon het weer en kreeg ik toch nog een lange interlandcarrière.'

Marieke: 'Heb je spijt dat je er zo lang tussenuit bent geweest?'

Ronald: 'Spijt is een groot woord. Maar achteraf was het niet zo heel handig van me om zo jong al te bedanken.'

Studie

Ronald: 'Ik heb nooit gestudeerd. Ik was altijd op het veld bezig. Aan het voetballen, tennissen en hockeyen. School vond ik helemaal niet zo interessant. Ik ben gelijk na mijn schooltijd in dienst gegaan en daarna ben ik gaan werken. Bij het Nederlands elftal was ik eigenlijk de enige die niet studeerde. Ik kon het met mijn baas regelen dat ik af en toe vrij was voor het hockey. Ik ben destijds begonnen bij de stropdassenfabriek van mijn vader en oom. Op een gegeven moment heb ik een stap gemaakt en ben ik met een compagnon een bedrijf gestart. Later ben ik alleen verdergegaan.'

Marieke: 'Nog steeds stropdassen?'

Ronald: 'Onder andere, maar ik importeer nu ook allerlei ander textiel. En jij?'

Marieke: 'Ik ben in 2007 afgestudeerd en ik werk als kandidaat-notaris op een notariskantoor. Het klinkt alsof je nog niet echt werkt, dat je een soort stagiair bent. Maar het is gewoon een baan die je een heel leven zou kunnen doen. Als je notaris wil worden moet je er nog een opleiding naast doen. Daar heb ik nu geen tijd voor, dus dat is iets voor na het hockey.'

Pakistan

Ronald: 'Toen Roelant Oltmans bondscoach was van Pakistan, was ik zijn assistent.'

Marieke: 'Hoelang?'

Ronald: 'Anderhalf jaar. We reisden steeds op en neer. Drie weken daar en dan weer drie weken terug in Nederland. Het was een fantastische periode. Maar het is voor mij onbegrijpelijk dat daar, als je olympisch kampioen of wereldkampioen wordt, de regering zegt: hier is een zak met geld en je hoeft nooit meer te werken.'

Marieke: 'Echt? Wat bizar. Maar is het qua trainen een beetje te vergelijken?'

Ronald: 'Ze hebben daar een andere mentaliteit.'

Misschien is dat ondertussen wel veranderd, maar waar wij toen met vetmetingen en fitheid bezig waren, dachten zij het wel te kunnen redden met hun *skills*. Gewoon lekker pielen en wie dat het beste kan, die wint. Maar zo werkt het natuurlijk niet.'

Marieke: 'Ja, op een gegeven moment houdt het daarmee op.'

Ronald: 'Als wij na een paar weken Nederland weer naar Pakistan gingen en een nieuwe vetmeting deden, was bijna iedereen een stuk vetter. Daar snapten we niets van.'

Marieke: 'Gewoon aangekomen dus?'



Ronald Jansen

Geboren: 30 december 1963 te Sint-Michielsgestel
Clubs: De Dommel, MHC Wageningen, Oranje-Zwart en Den Bosch
Clubtitels: 1x landskampioen en 1x Europa Cup I met Den Bosch
Interlands: 183
Prijzenkast met Oranje: WK: 1994 (zilver) 1998 (goud), EK: 1987 (goud) OS: 1988 (brons), 1996 en 2000 (goud) CT: 1996, 1998 en 2000 (goud)



Marieke Veenhoven

Geboren: 8 maart 1984 te Leiden
Clubs: Leiden, Amsterdam
Clubtitels: 1x landskampioen met Amsterdam
Interlands: 40
Doelpunten in Oranje: 0
Prijzenkast met Oranje: EK: 2009 (goud) WK: 2010 (zilver), CT: 2009 (brons), 2010 (zilver)



'VERLIEZEN DOET MEER PIJN DAN WINNEN PLEZIER GEEFT'

Ronald: 'Ja, lekker eten bij moeder. Je kunt het daar niet maken om je bord niet leeg te eten, dat is onbeschoft.'

Marieke: 'Had je voordat je naar Pakistan ging al gecoacht of training gegeven?'

Ronald: 'Ja, vanaf 2001 heb ik twee jaar de heren van Den Bosch gecoacht. Maar ook dat is niet te vergelijken met Pakistan.'

Marieke: 'Nooit verder willen gaan in het coachen?'

Ronald: 'Uiteindelijk was het coachen in de top niet mijn ding. Nu zit ik mijn dochter achter de vodden aan bij meisjes D1 van Den Bosch. Zit er in jou een coach?'

Marieke: 'Nee, dat denk ik niet.'

Ronald: 'Wacht maar. Van Taco van den Honert dacht ook helemaal niemand dat hij ooit coach werd. En moet je nu zien... Is hij coach van Amsterdam.'

Marieke: 'Ha, dan zien we over een jaar of tien wel waar ik sta.'

WK-finale

Ronald: 'Ik heb één WK-finale gewonnen en één verloren op strafballen. Ik heb er dus twee meegemaakt. En jij?'

Marieke: 'Eentje. Dat was vorig jaar, toen we in de finale verloren van Argentinië.'

Ronald: 'Terecht?'

Marieke: 'Ja, zij waren gewoon effectiever. We hebben dat jaar eigenlijk elke wedstrijd, ook op de Champions Trophy, tegen Argentinië verloren. Dus wat dat betreft waren zij op dat moment gewoon de terechte wereldkampioen. Natuurlijk baal je heel erg, want je wilt niets liever dan winnen. Maar ik kan het heel goed relativieren.'

Ronald: 'Mijn eerste finale was in 1994. Toen begon eigenlijk net de succesperiode van Oranje. Het Nederlands elftal had al jaren niets meer gewonnen. Ja, in 1990 werden ze wereldkampioen, maar dat kwam echt uit de lucht vallen. In '94 haalden we dus de finale, maar Pakistan won. Achteraf besef je veel beter hoe erg verliezen is. Verliezen doet meer pijn dan winnen plezier geeft.'

Marieke: 'In Argentinië was het een gekkenhuis. Het was echt heel gaaf om mee te maken, omdat het mijn eerste WK was en dan meteen in Argentinië. Welk land is nou mooier om in te spelen? Al die mensen daar staan op een

fantastische manier achter hun ploeg. Heel gaaf om te zien. Maar jij hebt dus alles gewonnen?'

Ronald: 'Ja, ongeveer alles. In 1996 werden we olympisch kampioen en daarna wonnen we het WK in Utrecht en de Spelen van 2000. We hadden een goed team en zaten eigenlijk een beetje in een flow die de dames net hebben gehad.'

Marieke: 'Een onverslaanbare ploeg?'

Ronald: 'Dat ook weer niet helemaal. In de poulefase op het WK '98 gingen we er met 5-1 af tegen Duitsland. Dat was een redelijke veeg. En in 2000 hadden we onze koffers ook al bijna gepakt, maar gingen we met geluk naar de halve finale. Maar vaak is dat alleen maar goed, want als je onderweg een tik op de vingers krijgt die je kunt herstellen, dan zet dat iedereen met beide benen op de grond.'

Strafbal

Ronald: 'Ik verloor altijd alles met strafballen, dus ik keek er op een gegeven moment niet meer naar uit. Op EK's, WK's, Champions Trophy's, altijd ging het mis. Maurits Hendriks deed niet alles goed, maar dat hij in de aanloop naar de Spelen van 2000 een psycholoog liet overkomen uit Engeland om met ons over strafballen te praten, vond ik een goede zet.'

Marieke: 'Wat deed die psycholoog dan?'

Ronald: 'Gewoon praten over de hele simpele en basale dingen, zoals zorgen dat het lijstje met strafbalnemers en de volgorde voor de wedstrijd al duidelijk was. Klinkt suf, maar het hielp echt. Voor die tijd maakte de coach nog even snel een rondje langs de spelers. 'Wil jij?' 'Nee coach, de zon schijnt niet'. Dat soort dingen. Door vooraf al van alles uit te sluiten en te regelen ben je al een eind op weg.'

Marieke: 'Ja, de strafbal is een groot psychologisch spel.'

Ronald: 'Jullie maken tegenwoordig ook die afspraken van tevoren, of niet?'

Marieke: 'Ja, het is wel belangrijk dat zoiets duidelijk is. Natuurlijk kan het altijd zijn dat je echt niet in de wedstrijd zit en dan kun je er altijd nog onderuit komen, maar er is wel een vast groepje die hem neemt. Ik sta in principe niet op het lijstje. Vroeger in de jeugd nam ik altijd alle strafballen, maar sinds ik ooit een belangrijke heb gemist, heb ik er weinig meer genomen.'

Veenhoven: 'Als ik het getal acht hoor worden mijn ogen groter'

Nummer acht

Marieke: 'Als ik het getal acht hoor worden mijn ogen groter. Ik heb heel veel met nummer acht. Het is een beetje raar, maar het is echt mijn getal. Misschien komt het omdat ik op acht maart geboren ben, geen idee eigenlijk. Ik speel in elk geval met rugnummer acht en ik had ook heel graag op de achtste willen trouwen, maar dat kwam uiteindelijk qua data en dagen niet uit. Toen was mijn eis wel dat de bruidstaart acht lagen zou hebben, ha ha. Ik heb ook weleens geroepen dat ik na acht interlands zou stoppen, maar daar heb ik me dus niet aan gehouden. Nu moet ik door tot 88.'

Ronald: 'En in het Nederlands elftal heb je ook acht?'

Marieke: 'Ja, ik weet niet wie er voor mij nummer acht had, maar toen ik bij Oranje kwam, was dat nummer net vrijgekomen. Bij Amsterdam heb ik in mijn eerste jaar wel met negentien gespeeld. Eerst dacht ik: wat moet ik met negentien? Tot ik bedacht: negen min één is acht. Maar toen nummer acht het seizoen erop vrijkwam, heb ik bij de manager aangegeven dat ik acht wel graag wilde hebben.'

Ronald: 'Ik vond nul altijd een mooi nummer als keeper,



'IK WILDE VOLLE BAK VAN HET STUDENTENLEVEN GENIETEN'

maar verder had ik helemaal niets met bijgeloof. Zag ik jongens eerst hun linkersok aandoen en dan hun rechtersok strikken. Nee, daar heb ik niets mee.' Marieke: 'Ik ben ook niet echt van het bijgeloof, maar ik ben wel heel erg van de structuur, ritme en regelmaat. Dus automatisch doe ik wel dingen op dezelfde manier omdat ik dat gewend ben. Maar als er eens iets niet gaat zoals gebruikelijk, ben ik niet afgeleid.' Ronald: 'Ik denk dat je jezelf ook iets oplegt. Geloof gewoon in jezelf en in wat je kunt. Dat was meer mijn uitgangspunt.' Marieke: 'Maar jij speelde dus met nul?' Ronald: 'Ja in de competitie wel, maar internationaal mocht dat niet. Toen was het gewoon één, maar dat lukte ook, haha.'

Stickincident

Ronald: 'Er is wel een smetje op mijn carrière, misschien wel een smet.' Marieke: 'Oh, vertel.' Ronald: 'Dat was in de play-offs tegen Amsterdam in 2000,

de derde wedstrijd van de halve finale volgens mij. Sohail Abbas pushte de bal een paar minuten voor tijd snoeihard in het doel, maar de bal kwam tegen zo'n achterstang en kwam net zo hard weer terug. Een doelpunt dus, de winnende, maar de scheidsrechters hadden niet gezien dat-ie zat. Terwijl heel Amsterdam stond te balen en protesteren hockeyden wij snel door. Binnen twee seconden verdienden we aan de andere kant een strafbal. Peter Windt van Amsterdam had zijn stick nog in mijn cirkel liggen. Ik pakte die stick en gooide 'm van vreugde de lucht in. Komt dat ding per ongeluk op het hoofd van een toeschouwer. Een supporter van Amsterdam. Ontzettend vervelend voor die man, want hij had een serieuze hoofdwond. Maar Amsterdam was natuurlijk volledig gefrustreerd en ze grepen het incident aan om mij zwart te maken. Er moest iemand hangen en dat was ik. Het lukte, want ik werd voor drie wedstrijden geschorst.' Marieke: 'Echt?' Ronald: 'Het waren nota bene mijn laatste wedstrijden, want daarna zou ik stoppen. Ik mocht in de play-offs niet meer meedoen. Maar ik was allang blij het zo afliep, want

er kunnen gekke dingen gebeuren als jij een stick de lucht in slingert en iemand ziet die niet aankomen.'

Marieke: 'Zo... Maar was dit dan jouw allerlaatste wedstrijd?'

Ronald: 'Nou, daarna ben ik nog wel met het Nederlands elftal naar de Olympische Spelen geweest. Dat liep beter af, gelukkig...'

Edwin van der Sar

Ronald: 'Edwin van de Sar noemde mij ooit als een van zijn grote voorbeelden. Een hele eer. En onverwacht ook, ik had niet gedacht dat voetballers ook andere sporten in de gaten houden. Voetballers zijn nogal op zichzelf, dacht ik altijd. Maar Edwin had dus blijkbaar wat verder gekeken dan alleen zijn eigen sport. Het is wel mooi als zo'n grootheid als Van der Sar met zo'n verhaal komt. We hebben elkaar toen ook ontmoet. Hij vond het geweldig dat ik tijdens de Olympische spelen in Sydney een beslissende strafbal stopte. Het leek hem ook mooi om op het ultieme moment zo belangrijk te zijn voor zijn team. En een paar jaar later heeft hij de beslissende strafschop gestopt in de finale van de Champions League tegen Chelsea. Vond ik prachtig. Nu heeft hij ook dat moment waar hij zo naar verlangde.'

Marieke: 'Had je zelf voorbeelden?'

Ronald: 'Ik keek wel tegen iemand als Maarten Sikking op. Mooie keeper. En jij?'

Marieke: 'Ik had niet echt voorbeelden, maar wel bepaalde type spelers die ik volgde. Vaak de stille krachten, zoals ik zelf ook ben. Ik was ook niet een extreme handtekeningenverzamelaar. Ik ging wel af en toe naar een interland, maar dat was meer om naar het spelletje te kijken.'

Legguards

Ronald: 'Vroeger waren alle legguards nog wit en ik was wel een beetje van de show, van het mooie. Je moet toch als keeper een beetje uitstraling hebben. Dat begint niet wanneer je als een dood vogeltje met een paar witte leg-guardjes en een oud vaal shirtje in het doel staat. Ik heb mijn legguards van het Nederlands elftal oranje gespoten met een rood-wit-blauwe vlag erop. Vond ik veel mooier.

Jansen: 'Van der Sar vond het geweldig dat ik in Sydney een beslissende strafbal stopte'

Er is trouwens veel veranderd voor keepers. Ik ben nog begonnen met spijltjes, van die bamboelegguards.'

Marieke: 'Zat jij midden in die verandering van materialen?'

Ronald: 'Ja, in 1988 stond Ian Taylor bij Engeland op doel. Hij had nog wel spijltjes, maar daaronder foamklompen. Ik zag dat en ben ook snel overgestapt op foam. Daar heb ik veel profijt van gehad. Andere keepers bleven bij hun bamboedingen, maar op een gegeven moment ging iedereen over en toen had ik al een voorsprong. En ik vond dat spul ook wel mooi. Als je een bal op je bamboe-guard kreeg, viel de bal vlak voor je voeten en kon je 'm wegtikken met je stick. Met dat foam vlogen de ballen met een rotgang de cirkel uit. Een stuk spectaculairder.'

Marieke: 'En veiliger, lijkt me?'

Ronald: 'Ja, tegenwoordig kun je keepers bijna niet meer raken, maar ik kwam in mijn begintijd nog weleens bont en blauw thuis.'

Marieke: 'Volgens mij slaan ze tegenwoordig ook harder.'

Ronald: 'Inderdaad. Met die sticks van nu kan iedereen hard slaan. Vroeger was het echt een specialiteit.' 🍌